

Nog vóórdát de Garveys tegen Sophie Dempseys Honda Civic uit 1986 op botsten, de zonnebril van haar zus vernielden en daarmee in één klap haar grootste vrees ten aanzien van plattelanders die in beige Cadillacs reden bevestigden, had ze al een hekel aan Temptation.

Een halfuur eerder had Sophies zusje Amy sneller dan toegestaan over Highway 32 gereden – de wind speelde **door haar haren en ze zong uit volle borst mee met ‘In The Middle of Nowhere’ van het bandje van Dusty Springfield** dat in het tapedeck zat. Esdoorns wuifden vrolijk op de warme bries, schapenwolkjes dansten langs de intens blauwe hemel, en de zomerzon scheen meedogenloos op het landschap neer.

Opeens had Sophie moeten rillen. Ze had automatisch aangenomen dat dit te maken had met het zesde zintuig waar het aan te danken was dat vele generaties Dempseys vaak nét niet in de gevangenis waren beland.

‘Rij niet zo snel,’ zei ze tegen Amy. ‘We hebben geen haast.’ Ze keek naar buiten en draaide de ringen om haar middelvingers. Overal waar je keek lag Ohio er even uitbundig bij. Dat voorspelde weinig goeds.

‘Waarom ben je zo zenuwachtig?’ Amy keek Sophie aan over de rand van haar kattenogenzonnebril. ‘Het is maar een video-opname, geen bankoverval. Wat kan er nou misgaan?’

‘Wil je dat niet zeggen?’ Sophie zakte onderuit. ‘Telkens wanneer iemand in een film “Wat kan er nou misgaan?” zegt, gáát er iets mis.’ Ze naderden een groen bord met de tekst TEMPTATION 500 M, en voor de elfde keer dat uur vormde Sophie zich een beeld van wat hun te wachten stond. Ze was op weg naar een dorp om daar een video zonder script te maken van een uitgeran-geerde actrice die ze niet vertrouwde. Dat was vragen om moeilijkheden. Nog even, en de eerste problemen zouden zich aandienen – ze zouden als vleermuizen uit het niet opduiken en hen bombarderen. De wind woei een lok donkerbruin krulhaar voor haar ogen, en ze propte hem met een nijdig gebaar terug in het knotje boven op haar hoofd. ‘Vleermuizen,’ zei ze hardop.

‘Wij? vroeg Amy

Sophie liet haar hoofd tegen de hoofdsteun vallen.

“Welkum hier niet stopen Dit is kenizen land”

‘Johnny Depp,’ zei Amy. ‘*Fear and Loathing in las Vegas*. Hou op met citeren. Je hoeft nergens bang voor te zijn.’ Ze verliet de snelweg en nam de afrit naar Temptation, die werd gemarkeerd door een gloednieuw tankstation en een iets minder nieuw, maar nog steeds plasticachtig aandoend Larry’s Motel.

‘Gedlig’ zei Amy

‘Wijgedlligruent’ zei Sophie

‘Krupzeg’ zei Amy ‘BatesMotel is rugveder-ger.’

‘Je weet niet half hoe gevaarlijk dit soort dorpen kan zijn.’ Sophie keek met een nijdig gezicht naar buiten. ‘Je was nog maar tien toen we naar de stad verhuisden. Je

hebt nooit echt meegekregen hoe hels het leven in dit soort oorden kan zijn.'

'Sophie'

'En bovendien hebben we geen enkel duidelijk plan.' Sophie wierp een achterdochtige blik op een in de stijl van een blokhut gebouwde bar met een verroeste neonreclame aan de gevel waarop TEMPTATION TAVERN BIER & MUZIEK stond. 'Clea nu wel zeggen dat we moeten improviseren omdat het alleen maar een auditievideo is, maar ik heb toch echt meer nodig dan alleen Clea te trouwen met het gat waar ze is geboren, en komt daar haar eerste jeugdliefde Fred vertellen?'

'Frank.' Amy schudde haar hoofd. 'Ik snap echt niets van je. Eindelijk kunnen we eens iets anders filmen dan een huwelijk, en het enige wat je daarop kunt zeggen is dat er problemen van zullen komen, en dat je Clea niet vertrouwt. Geef toch toe dat je alleen maar een hekel aan Clea hebt omdat ze Davy gedumpt heeft om met die televisiepresentator te kunnen trouwen. Dat is heel zusterlijk van je, maar het is verleden tijd.'

'Daar gaat het niet om,' zei Sophie. 'Ik weet niet wat het is, alleen -'

'Hoop Sophie Dit zal je gelden Beschouw het naar een afleiding van Barden?'

Ja hoor, en óf het mij goed zal doen, dacht Sophie. Maar Amy kon het niet helpen. Het zat haar in het bloed om alles en iedereen te belazeren.

'Ik snap echt niet waarom je een relatie hebt met die zielenknijper van je,' zei Amy. 'Hij zit toch in het pakket van je ziektekostenverzekering.'

‘Mijn ex-zielenknijper, zul je bedoelen.’ Sophie tuurde naar de verlaten, met bomen omzoomde weg die voor hen lag. Onheilspellend. ‘Ik heb er een heleboel tijd mee bespaard. Je kunt je niet voorstellen wat een enorme opluchting het betekende om hem niet alles over de familie uit te hoeven leggen.’

‘Soms denk ik wel eens dat we niets anders kunnen dan slecht zijn.’ Amy draaide zich opzij en keek Sophie glimlachend aan. ‘Wat zou je ervan zeggen als we op-hielden met het maken van huwelijksvideo’s en ge-woon, net als alle andere Dempseys, het slechte pad op gingen?’

~~Ne’ antwoordde Sophie ‘Dat was meendr-
gag’~~

Ze verwachtte dat Amy haar tegen zou spreken, maar haar zus was met haar gedachten alweer ergens anders. Ze boog zich naar voren, nam gas terug en zei: ‘Allemachtig. Heb je die borden gezien? Te gek, ge-woon.’

Sophie las de verweerde zwarte tekst op de witte re-clameborden langs de weg. TEMPTATION ROTARY CLUB, EERSTE LUTHERSE KERK VAN TEMPTATION, DAMESCLUB VAN TEMPTATION, TEMPTATIONS SCHOUWBURG. Het laatste bord was een geroest groen met lichtgeel exem-plaar. WELKOM IN TEMPTATION, stond erop. Eronder hing een bord dat even oud en groen was, en daarop stond: PHINEAS T. TUCKER, BURGEMEESTER. En dáaron-der hing een derde, wat nieuwer maar nog steeds oud bord met de tekst: BIJ ONS STAAN FAMILIEWAARDEN VOOROP.

~~‘Ik wil hievg’ zei Sophie~~

‘Te oordelen naar de hoeveelheid roest op dat bord moet die Phineas T. stokoud zijn.’

Ze reden de heuvel over, en daar lag Temptation.

Het feitelijke, tegen een heuvel aan gebouwde dorp, lag aan de overkant van een modderige rivier die traag onder een grijs geschilderde brug door stroomde. Onder aan de heuvel stonden de uit baksteen en hout opgetrokken huizen gezellig dicht op elkaar, maar naar mate je verder de weelderig begroeide heuvel op kwam, werden de huizen en omliggende tuinen steeds groter. Sophie kende het soort mensen dat in die villa’s woonde. Niet haar soort. ‘Het is stil,’ zei ze tegen Amy, toen ze het dal in reden. ‘Te stil.’ Maar Amy keek met grote ogen naar iets in de verte.

**‘Gallenachtig’ Anyzatecetoandekant
‘Metjede vatatoenzief**

‘Wt? Sophieugichnarvoenontekijken

De vleeskleurige, kegelvormige watertoren die op de top van de heuvel aan de overkant van de rivier boven de bomen uitstak, maakte zo’n onmiskenbare, agressief fallische indruk dat Sophie haar ogen uitkeek en helemaal vergat om met haar ringen te spelen. ‘Hallo. Denk je dat ze dat expres hebben gedaan? Ik bedoel, het zal toch geen tóéval zijn dat ze die toren zo hebben geschilderd, of wel?’

‘Misschien. Maar het kan me niet schelen. Ik vind het hier geweldig.’ Amy gaf Sophie haar zonnebril, trok haar nauwsluitende oranje topje strak en pakte de camera die tussen haar stoel en die van haar zus in lag. ‘Goeie god, de visuele mogelijkheden liggen voor het

oprapen hier. Kom op, we wisselen van plaats,' zei ze, en ze stapte uit.

'Waarom?' vroeg Sophie, terwijl ze over de versnellingspook klom en achter het stuur ging zitten. 'Die watertoren mag dan een giller zijn, maar "ik wed dat ze hier geen behoorlijke afhaalchinesees hebben".' Toen Amy haar onderzoekend aankeek, vervolgde ze: 'Ik zeur niet, maar dat is een citaat uit *My Cousin Vinny*.' Ze keek naar de weg die zich voor hen uitstreckte. 'Zelf durf ik te wedden dat ze hier geen fatsoenlijk biljart hebben. Die zijn hier waarschijnlijk verboden. Waar gaan we nu naar toe?'

'We gaan terug,' Amy stapte in. 'Ik wil het van begin af aan filmen – de borden, en dan die stijve pik van een watertoren. Daar beginnen we de video mee.'

'Mogen we wel zonder vergunning in het openbaar filmen?' Sophie zette Amy's zonnebril op en vroeg zich heel even af hoe het roze plastic en de nepdiamantjes bij haar simpele witte blouse en kaki short zouden staan. Ze keek of de weg vrij was, en keerde. 'Want ik sta erop dat we ons netjes aan de regels houden.'

'Ze komen er toch niet achter,' zei Amy, op een manier die Sophie onmiddellijk aan hun vader deed denken. Ze zette de camera op de rand van het open ~~ram~~ ~~ik~~ ~~op~~ ~~de~~ ~~bel~~ ~~at~~, ~~als~~ ~~jij~~ ~~het~~ ~~achter~~ ~~ons~~ in de gaten houdt voor het geval we iemand achter ons aan krijgen. Rij zo langzaam als je kunt, want ik wil hier ~~riets~~ ~~vannissen~~'

Even later passeerden ze de borden voor de tweede keer. Sophie keek angstvallig in de achteruitkijkspiegel.

Ze moest er niet aan denken dat ze een woedende burger van Temptation achter zich aan zouden krijgen –

En toen, toen ze op het hoogste punt van de heuvel waren gekomen, kwam de beige Cadillac veel te hard uit een zijweg gereden die Sophie niet eens had gezien, en knalde tegen hun voorbumper op.

Sophie trapte op de rem op het moment dat de auto tegen de hare op botste. Het geluid van de klap en van verkreukelend metaal weergalmde door haar hoofd, **terwijl Amy's zonnebril van haar neus vloog en tegen het dashboard sloeg.** Ze beet op haar lip en proefde bloed, en hapte naar lucht toen de gordel in haar maag drukte. En toen was het voorbij. Ze stonden op de verkeerde weghelft. 'I'll Try Anything', zong Dusty, alsof er helemaal niets aan de hand was. Er waren geen tegenliggers, dus Sophie haalde diep adem, likte het bloed van haar lip, liet het stuur los en draaide zich naar voren om de situatie het hoofd te bieden.

Amy zat in een vreemde hoek onder het dashboard gedoken. 'Amy!'

Haar zusje ging rechtop zitten en had de camera vast. 'Rustig maar. Hij was gevallen, maar hij doet het nog.' Ze graaide opnieuw onder het dashboard en pakte haar bril, waar de kapotte glazen uit vielen. 'Maar mijn bril heeft het gehad, verdorie.'

Sophie probeerde haar paniek de baas te blijven. **'Om de God zo. De camera doet het nog. Mooi. Jammer van je bril.' Ze legde Dusty niddt onder 'Playing It Safe Is Just For Fools' het zwijgen open vroeg 'Is alles goed nu?'**

‘Met mij?’ Amy keek uit het raampje. ‘Ik ben woedend op de zak die ons heeft aangereden.’

Sophie keek door het raampje naar de zak. Een steviggebouwde man met wit haar, een steunpilaar van de gemeenschap van een jaar of vijftig, kwam op hoge poten om de voorkant van hun auto heen gelopen.

‘Ohp ik landt soort types niet uitstan Ik weet zeker dat hij ons de schuld wil geven.’ Ze zocht in haar tas naar haar verzekeringsbewijs, en was de hemel dankbaar dat het niet hun schuld was omdat ze, door Amy’s roekeloze rijgedrag, al bijna aan het maximum aantal punten zaten. ‘Jij houdt je mond. Ik red me er wel uit, en dan kan de verzekering –’

‘Nou, het is anders wél onze schuld.’ Amy liet haar zonnebril op het dashboard vallen. ‘We hebben een stopbord genegeerd.’

Sophie verstijfde. ‘Weet je dat zeker?’

‘As ik het gezegd had zou je gestopt zijn’ antwoordde Amy opredelijketom ‘Enik was aan het filmen’

‘Geweldig, hoor.’ Sophie haalde diep adem, terwijl de Pilaar voor haar raampje verscheen. Ze stapte uit en dwong hem daarmee een stap naar achteren te doen.

‘Dat was wel heel erg slordig van je, jongedame.’ De Pilaar maakte zich zo lang mogelijk, en dat was ongeveer even lang als Sophies één meter tweeënzeventig. ‘Je reed veel te hard. Ben je verzekerd?’ Zijn handen beefden, zag ze, maar voordat ze kon vragen of alles goed met hem was, stak Amy haar hoofd uit Sophies raampje.

~~Wiednknál nít tehad Wiednkná-
nál dtigerur. Dtsjouwd qá'~~

'Amy, hou je mond,' zei Sophie, terwijl ze haar het verzekeringsbewijs in de hand drukte. 'Schrijf de gegevens over en bemoei je er verder niet mee.' Vervolgens wendde ze zich opnieuw tot de Pilaar, en nam zich voor om geen haarbreed toe te geven. 'Het spijt me echt heel erg,' zei ze, met haar allerliefste glimlachje.

De Pilaar, die nijdig naar Amy had staan kijken, ~~vendt zich op nieuw tot Sophie Amy~~ zei: 'Eén' maar ze hield haar mond toen ze Sophie, achter haar rug, een vinger op zag steken. *Eén: probeer een glimlach aan hem te ontlokken.*

'Ooit zal er een dag komen waarop mijn zusjes brein haar mond heeft ingehaald,' zei Sophie grijnzend. 'Maar tot die tijd moet ik me voor haar verontschuldigen.' Ze verbreedde haar glimlach een fractie en wierp de Pilaar door haar wimpers heen een veelzeggende blik toe.

'Nou, ik weet het niet,' zei de Pilaar, en zijn gezicht ontspande zich iets.

Sophie stak twee vingers op achter haar rug. *Twee: zorg ervoor dat hij het met je eens is.* 'We zijn nieuw hier, en we kennen de weg nog niet,' ging Sophie verder. 'Ik hoef u vast niet te vertellen hoe lastig het is om ergens te rijden waar je de weg niet kent.'

~~'Nu ja, dt is zo,' zei de Pilaar. 'Márdt wil ng
niet zegen —'~~

Drie: geef hem de kans om zich superieur te voelen.

~~'Uódt zich waschijnlijk nóit onder.' Sophie~~ keek glimlachend naar hem op, en dat was niet

gemakkelijk omdat ze even lang waren. Ze zette
grote ogen 'Ik wéldt u altijd precies wat van u
bát.'

'Ja natuurlijk,' zei de Pilar, die zich nu wat meer
opzijgnakvoldde 'Márdt nentriet weg?'

'En nu is het onze schuld dat u met deze hitte de auto
uit moet,' ging Sophie op verontschuldigende toon ver-
der. Ze keek naar zijn bevende handen en voegde eraan
toe: 'En u bent geschrokken.' *Vier: probeer hem tege-
moet te komen.* 'We zouden u niet langer op moeten
houden. We schieten er geen van beiden iets mee op
om hier te blijven wachten tot de politie er is.' Ze
schonk de Pilaar opnieuw een glimlachje. Hij glim-
lachte terug, maar maakte toch nog steeds een beetje
een verwarde indruk.

'Daar heb je gelijk in,' zei hij. 'Het kan uren duren
voor Wes of Duane er is.'

Geweldig. Hij noemt de politie bij hun voornaam. So-
phie bleef glimlachen. *Vijf: zorg ervoor dat je krijgt wat
je wilt hebben, en smeer hem.* 'Amy, heb je die gegevens
al overgeschreven?'

De Pilaar keek langs haar heen naar Amy, en zijn
gezicht brak 'Wásdit?'

Sophie keek om en zag dat Amy de camera contro-
leerde.

'Dat is en vido camera,' zei de Pilar spottend
'Wá zijn jullie en de zig?'

'We zijn aan het filmen, dat is toch zeker duidelijk,'
antwoordde Amy op minachtende toon. 'En ik hoop
voor jou dat je verzekerd bent, want dit is een antieke